

Сон

Богдан Лепкий

Коли я дуже тужив за тобою і всіма силами душі бажав побачити тебе, тоді — одної білої ночі приснилася мені.

Стояла ти в городі між квітами, сама квітуча, як квіт.

І дивилася перед себе далеко, там, де синій смерк сідав на сіру землю, де зелені ліси розпливалися в тузі засипляючих ланів, де надходила ніч.

А за тобою горіло вечірнє сонце, червоне і блискуче, як золото і кров. Останнє його проміння падало на твою головку і цілувало її послідовними цілунками заздрості і любові. Налилося, горіло і ниділо само у собі, як все, як все вжитті.

Тоді починався жаль...

Жалували дерева, і на знак свого смутку стрясали зів'ялі листки. Жалували квіти і роса, як розсипані перли, котилася у світ.

А я гадав, що то твій плач!

Гадав, що якийсь голос кличе на мене: іди! іди! — що якась сила, як вітер човном, гонить мною до тебе, іди! іди! Замикай очі, не зважай на нічо, лиш іди, бо нема нічого на світі, лиш вона, і все єсть в ній — іди...

Ах, не дивіться на мене, сині незабудок очі! Не дивіться на мене і не просіть пощади. Смерть вас чекає як не нині, то завтра, вам все одно! Хиліться до землі, гніться під моєю ногою, я йду. Йду по головах ваших квітучих, по очах ваших з блакиту, до неї йду!..

Га! рожі, зрадливі огородів цариці! Чую вашу бесіду віроломну, ваші слова: не пустім, не пустім його!

Сплітаймося колючими руками в один непроходимий пліт! Дерім його одержу, рвім його тіло, вбиваймося у груди! Биймо його батогамн віток прямо в лице, квіткамн в очі валім, най тече кров, червона, як наш цвіт!..

Дарма, мої зневажені цариці. Що рани, що болі, що кров? Я до неї йду!..

ї гнутьсн корчі, паде колюча огорожа, летять обірвані листки.

Крізь батогн колючих віток йду і кров'ю значу мій слід, не чуючи болю, бо до неї йду, бо нема на світі [нічого], лиш вона і все єсть в ній...

Вже бачу ці очі, задавлені там, де небо зливається з землею, вже обдає мене той жар, що б'є від неї, нестримний жар любові, вже чую тую міць, що в'яже нас з собою крізь хвилі рік і крізь нетрі гір... вона моя!

Розступіться, білі лілеї, горді, непорочні царівни, пустіть мене!..

Та лілеї, як морський вал на мене йдуть. Ідуть всією силою своєю непорочної краси, йдуть, щоб розбитися об Мою волю, як хвилі об беріг, кидаються, мечуть і вертають сплямлені моєю кров'ю.

Кров, кров! — кричать смертельно білими устами, і дроз зневаги вигнбає погано їх струнку, гармонійну статъ.

— Не пустім! Не пустім!

І море білого цвіту шаліє бурею розпуки. Летять білі платки, як мечі шелешуть високі і прямі билини, ломляться і падають під моїми ногами. Я йду! До неї йду, бо нема на світі нічого, лиш вона, і все єсть в ній!..

Втім, відчиняються білі чашки, непорочних квітів уста, і дишуть на мене пахощами своїми. Як струї, ллються ці пахощі чудові, бурлять, як хвилі, бушують, як море. Чимраз вище, все даліше, все ширше, заливають мене, вже залляли, вже тону.

Коли я дуже тужив за тобою і всіма силами душі бажав побачити тебе, тоді — одної білої ночі приснилася мені.